

LA PREMSA LOCAL

Quan va néixer la revista local *l'Escalenc* ho féu sota l'estigma de la por, de la inseguretad, de la temença de no ser constant. L'Escala havia donat proves, en donava i el camí era de continuar donant-ne; de començar moltes coses, moltes activitats, amb gran entusiasme i il·lusió al principi, però poques es mantenien.

I és clar, a la nostra revista se li pronosticà el mateix tarannà. No li donaven, diguem-ho clar, massa anys de vida.

I no solament ho feia la gent en general, sinó els qui en formaven part, almenys jo tampoc les tenia totes.

El meu bon amic en Jordi Boix, involucrat en la iniciativa publicista, sortint un dia de l'església de Sant Martí d'Empúries, ara no recordo amb motiu de què, em proposà de col·laborar a *l'Escalenc*. I ell mateix, coneixedor de la meva implicació des de l'Escala amb el diari *Los Sitios* –no n'hi havia altre– i amb altres setmanaris comarcals en els quals jo de tant en tant participava, en marcà la pauta a seguir, o sigui, m'assignà el temari a tractar. *L'Escalenc* imprès només feia dos mesos que havia començat a caminar.

–Podries fer –em digué– una secció sobre notícies locals d'ara fa 25 anys. L'arxiu que tens et podrà servir.

Jo li vaig dir que m'ho pensaria. Era allò de consultar-ho amb el coixí.

No li vaig respondre amb paraules, però sí amb fets. Al mes següent li lliurava el meu primer article, ja sota la capçalera de *Vida escalenca. Refresquem la memòria*. I així amb ella, invariablement, seguim 22 anys després.

El que sí haig de confessar és que vaig ésser una mica i força rebel a la proposta que en Jordi, amb la seva veu pastosa i d'escassíssims decibels, em féu com aquell que no hi toca. Jo vaig anar al meu aire en escollir el modus vivendi informatiu puix en això d'encaixar-me dins unes calendes, no hi veia massa futur.

I així ho deixava escrit en la meva primera intervenció, el juliol del 1982. Ho deia així: “La meva col·laboració, basada en l'aspecte concret d'emmarcar uns fets locals en un temps determinat, no tindrà una durada superior a dos, màxim tres anys, atès que, arribat aquest moment, ja hauré esgotat el meu modest arxiu particular”.

Quan això arribi,... –anava dient–, procuraré continuar la missió que ara se m'ha proposat portar al terme però amb un calendari menys estricte pel que fa a una absoluta precisió de dates. Això ens alegrarà molt perquè voldrà dir que *l'Escalenc* encara tindrà vida, cosa que desitgem de tot cor”.

No em negareu que aquestes dues darreres línies no respirin un alè de pessimisme i temença davant l'escassa durada que es preveia a la revista.

Potser ho diria una mica influenciat per la història coneguda de dues altres publicacions locals, molt anteriors a la nostra, la vida de les quals fou